

UOHSX00E2F98

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-S0346/2020/VZ

Brno 02.11.2020

Číslo jednací: ÚOHS-34724/2020/500/JBě

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, jehož se dopustil

- obviněný – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

v souvislosti s uzavíráním rámcové dohody „Rámcová dohoda na dodávky eskortních vozidel“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 13. 9. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 17. 9. 2018 pod ev. č. zakázky Z2018-031691, ve znění oprav uveřejněných dne 15. 10. 2018 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 15. 9. 2018 pod zn. 2018/S 178-402854, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 10. 2018,

rozhodl takto

I.

Obviněný – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – se v souvislosti s uzavíráním rámcové dohody „Rámcová dohoda na dodávky eskortních vozidel“, v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 13. 9. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 17. 9. 2018 pod ev. č. zakázky Z2018-031691, ve znění oprav uveřejněných dne 15. 10. 2018, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 15. 9. 2018 pod zn. 2018/S 178-402854, ve znění oprav uveřejněných dne

16. 10. 2018, **dopustil přestupku** podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **tím, že postupoval při vyřizování námitek** ze dne 19. 10. 2018 podaných stěžovatelem – M 3000, a.s., IČO 25084526, se sídlem Šaldova 278/36, 186 00 Praha 8 – **v rozporu s § 245 odst. 1 citovaného zákona**, neboť se v odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018 o námitkách jmenovaného stěžovatele podrobně nevyjádřil k námitce stěžovatele, podle níž obviněný nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou k plnění předmětu zadávacího řízení způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, resp. s přestavbou jiných motorových vozidel obecně, když dle stěžovatele přestavba vozidla za účelem převozu osob omezených na svobodě není po technické stránce nijak náročná a zásadně se neodlišuje od jiných přestaveb vozidla, proč dle stěžovatele neexistuje důvod, proč by potenciální dodavatelé veřejné zakázky měli mít zkušenost s přestavbou vozidla pouze a právě k tomuto konkrétnímu účelu, když k této námitce neuvedl v rozhodnutí o námitkách žádný faktický důvod, proč by dodavatel, který má zkušenosti s přestavbami vozidel k jiným účelům, neměl být schopen provést přestavbu vozidla na vozidlo eskortní tak, aby naplnilo svůj specifický účel.

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ukládá

pokuta ve výši 20 000,- Kč (dvacet tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se obviněnému – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 – ukládá

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČO 00007064, se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7 (dále jen „obviněný“ nebo „zadavatel“) zahájil dne 13. 9. 2018 odesláním oznámení o zahájení zadávacího řízení k uveřejnění otevřené řízení za účelem uzavření rámcové dohody „Rámcová dohoda na dodávky eskortních vozidel“, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 13. 9. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 17. 9. 2018 pod ev. č. zakázky Z2018-031691, ve znění oprav uveřejněných dne

15. 10. 2018, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 15. 9. 2018 pod zn. 2018/S 178-402854, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 10. 2018 (dále jen „zadávací řízení“).

2. Obviněný obdržel dne 19. 10. 2018 od dodavatele M 3000, a.s., IČO 25084526, se sídlem Šaldova 278/36, 186 00 Praha 8 (dále jen „stěžovatel“) „Námítky proti stanovení zadávacích podmínek veřejné zakázky“ z téhož dne (dále jen „námítky“). Rozhodnutím o námítce ze dne 2. 11. 2018 (dále jen „rozhodnutí o námítkách“), které bylo stěžovateli doručeno téhož dne, obviněný námítky stěžovatele odmítl.

II. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ POD SP. ZN. S0466/2018/VZ

3. Dne 12. 11. 2018 obdržel Úřad od stěžovatele návrh z téhož dne, čímž bylo zahájeno správní řízení vedené pod sp. zn. S0466/2018/VZ. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0466/2018/VZ-02280/2019/511/THI ze dne 23. 1. 2019 rozhodl Úřad, že zadavatel nepostupoval při vyřizování námitek stěžovatele v souladu se zákonem. Rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 17. 4. 2019 vydaným pod sp. zn. R0030/2019/VZ. Rozhodnutí jsou dostupná ve sbírce rozhodnutí Úřadu.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

4. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 150 odst. 1 správního řádu, řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu č. j. ÚOHS-27002/2020/511/JNv ze dne 31. 8. 2020 (dále jen „příkaz“).
5. Příkaz, kterým Úřad rozhodl o tom, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona (výrok I. příkazu), a současně byla obviněnému za spáchání přestupku uložena pokuta ve výši 25 000 Kč (výrok II. příkazu) byl obviněnému doručen dne 1. 9. 2020. Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 150 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
6. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
7. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 8. 9. 2020 odpor z téhož dne. Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.

Odpor obviněného

8. Dne 8. 9. 2020 doručil obviněný Úřadu odpor z téhož dne. Dle názoru obviněného jde v daném případě o porušení zásady „ne bis in idem re“, resp. o dvojí trestání ze strany Úřadu. Materiálně je totiž dle obviněného v příkazu řešena stejná otázka jako v rozhodnutí vydaném pod sp. zn. S0466/2018/VZ, za kterou byla obviněnému uložena povinnost nahradit náklady řízení, což dle obviněného představuje materiálně pokutu. Dle obviněného je toto rozhodnutí „res administrativa“ a to, že bylo vydáno na návrh a nynější řízení je vedeno z moci úřední, nemění dle obviněného nic na tom, že věcně jde stále o tutéž otázku. Dle obviněného jde o nepřipustné zmnožování sankcí ve správních řízeních, která spolu věcně

souvisejí. Obviněný je toho názoru, že již v předchozím řízení mohlo (a mělo) být eventuálně výslovně rozhodnuto o odpovědnosti za přestupek a případné sankci za něj. Z tohoto důvodu je tak shledání odpovědnosti za přestupek a uložení sankce příkazem nepřípustné, neboť je v rozporu se zásadou, že o totožné věci stejného účastníka nelze rozhodovat opakovaně. Dle obviněného stávající správní řízení nemůže probíhat, neboť předchozí rozhodnutí materiálně brání znovu o věci rozhodovat, znovu rozhodovat o přestupku a znovu ukládat sankci ve stejné věci témuž účastníkovi.

9. Obviněný uvádí, že pokud by bylo připuštěno, že nejde o „res administrativa“, pak neobstojí názor Úřadu, že byl porušen zákon, neboť obviněný námitky vypořádal. Smyslem § 245 odst. 1 zákona není dle obviněného podání vyčerpávající odpovědi na námitky, ale podání věcné odpovědi na všechny aspekty námitek, což obviněný dle svého názoru učinil.
10. Dle obviněného nebyla splněna podmínka dostatečného skutkového zjištění ze strany Úřadu. V daném případě i přes tvrzení a uváděné faktické závěry obviněného o tom, že nemůže být technická kvalifikace prokázána, pokud nebude mít dodavatel zkušenosti specificky s přestavbou na eskortní vozidla, se Úřad nezabýval možností, že by skutečně taková specifická zkušenost byla třeba, přestože byly uvedeny technické důvody pro to, proč je takový požadavek relevantní. Dle obviněného Úřad v bodě 48 příkazu uvádí, že obviněný nijak nezduodňuje, proč by tyto požadavky nemohl splnit dodavatel, který má zkušenosti s jinými typy přestaveb vozidel, přestože v téže větě cituje odůvodnění zadavatele z rozhodnutí o námitce, tedy faktické důvody, proč je třeba specifická zkušenost s přestavbou eskortního vozidla. Dle obviněného tak existují důvodné pochybnosti o tom, zda Úřad zjistil skutkový stav dostatečně a nerozporně; současně jsou dle obviněného závěry Úřadu vnitřně rozporné.
11. Obviněný dále cituje z rozhodnutí o námitkách a uvádí, že z citované pasáže je zcela zřejmé, že se k relevantní části námítka vyjádřil. Obviněný uvádí, že mu Úřad de facto uložil pokutu pouze za to, že se obviněný nevyjádřil k námitkám dostatečně podrobně, přičemž míra podrobnosti není žádný absolutní, konkrétní pojem, a obviněný je přesvědčen, že se vyjádřil dostatečně. Obviněný dále tvrdí, že stěžovatel ve své námitce pouze uváděl, že není nutná zkušenost s přestavbou vozidla na vozidlo eskortní a že stačí zkušenost s jakoukoli přestavbou, aniž by toto své tvrzení opřel o jakýkoli argument. Dle obviněného tak Úřad chybně vyhodnotil námitku stěžovatele, neboť jestli stěžovatel bez argumentů pouze něco tvrdí, nemůže se zadavatel vyjadřovat k jeho tvrzení, ale může pouze v obecné rovině obhajovat svůj požadavek.
12. Obviněný dále namítá neúčelnost, nedůvodnost a nelogičnost uložení pokuty. Obviněný uvádí, že mu Úřad ve správním řízení sp. zn. S0466/2018/VZ uložil znovu rozhodnout o námitce stěžovatele a uhradit náklady řízení 30 000 Kč. Dle obviněného tak bylo nápravy dosaženo a obviněný byl postižen. Obviněný je názoru, že kdyby Úřad shledal jeho pochybení za tak závažné, mohl mu ve správním řízení sp. zn. S0466/2018/VZ rovněž uložit i pokutu za přestupek, což však neučinil. Dle obviněného tím, že pokuta byla uložena po 16 měsících za stejné pochybení, došlo k popření legitimního očekávání, neboť obviněný neočekával, že po 16 měsících od pravomocného rozhodnutí Úřadu mu za stejné pochybení bude ještě uložena pokuta. Obviněný je názoru, že výše pokuty je nepřiměřená, neboť v mnoha řízeních Úřad ukládá pokuty ve výši 50 - 60 tis. za fatální porušení zákona, přičemž nyní by měl obviněný zaplatit celkem 55 tis. Kč za nikoliv fatální porušení zákona. Obviněný poukazuje na to, že

v rozhodnutí o rozkladu vydaném pod sp. zn. R0030/2019/VZ, se uvádí, že rozhodnutím Úřadu ve věci sp. zn. S0466/2020/VZ „*byl naplněn základní smysl přezkumného řízení*“. Obviněný tedy nespátřuje smysl v tom, aby mu po 16 měsících byla ještě ukládána pokuta.

13. Obviněný má za to, že při úvaze, zda ukládat pokutu, by měl vzít Úřad v potaz, zda byla námitka stěžovatele vůbec oprávněná. Obviněný k tomu uvádí, že v rámci nápravného opatření uloženého Úřadem přijal následně v zadávacím řízení nové rozhodnutí o námitkách, proti kterému již stěžovatel opravný prostředek nepodal. Obviněný dále uvádí, že v dalším zadávacím řízení na obdobný předmět plnění opět uplatnil předmětný požadavek na technickou kvalifikaci, aniž by proti němu obdržel námitky.
14. Dle obviněného se v daném případě ani nejednalo o společensky škodlivý protiprávní čin. Dle obviněného nebyl stěžovatel ve svých právech nijak krácen, neboť mohl dle obviněného „plně využít opravných prostředků“ a neboť jeho námitka nebyla oprávněná, což obviněný dovozuje z toho, že proti opětovnému rozhodnutí o námitce již stěžovatel nepodal opravný prostředek. Dle obviněného nutnost podávat kromě námitky i návrh neznamena pro stěžovatele žádnou újmu.
15. Obviněný dále uvádí, že podle zákona o přestupcích se k „odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění“, přičemž postačí zavinění z nedbalosti, a následně uvádí, že v případě jeho postupu o nedbalost nejde, neboť námitku řádně a podrobně vypořádal, a tedy nejde ani o přestupek.
16. Dle obviněného zákon o přestupcích rovněž stanoví, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, pokud prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila, což dle obviněného bylo splněno, když obviněný námitku vypořádal řádně a podrobně.
17. Obviněný dále uvádí následující: *»Úřad navíc v Příkazu uvádí chybné zdůvodnění pokuty, protože uvádí, že zadavatel v námitce nezdůvodnil, proč „nejsou k plnění předmětu zadávacího řízení způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenost s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel“, což je přesně naopak, takoví dodavatelé samozřejmě způsobilí jsou a jenom to svědčí o tom, že se Úřad v problematice vůbec neorientuje a zřejmě bez znalosti věci pouze přebírá chybnou argumentaci stěžovatele«.*
18. K jednotlivým bodům v příkazu obviněný uvádí následující. K bodu 5 příkazu obviněný odmítá snahu Úřadu o formální zdůvodnění, že řízení o přestupku nelze srovnávat s řízením o návrhu, a proto se nejedná o dvě řízení v téže věci. Dle obviněného se “z hlediska materiální pravdy” jednoznačně jedná o dvě totožná řízení s totožnými závěry. K bodu 6 příkazu obviněný uvádí, že se jedná o dvojí trestání v téže věci, tj. že uložené nápravné opatření de facto představuje pro obviněného sankci. Případné uložení pokuty měl Úřad dle obviněného řešit již v rámci prvního správního řízení. K bodu 7 příkazu obviněný uvádí, že skutková zjištění v příkazu nepovažuje obviněný za dostatečná.
19. K bodu 33. příkazu obviněný uvádí, že má dojem, že se snad Úřad v tomto bodě vyjadřuje k jinému než přezkoumávanému rozhodnutí o námitkách, když uvádí, že se obviněný vyjádřil k námitkám pouze obecným sdělením a že nereagoval na jasné a konkrétní argumenty stěžovatele. Dle obviněného je tomu přesně naopak. Stěžovatel dle obviněného pouze konstatoval, že pro přestavbu vozidla na vozidlo eskortní není potřeba žádná specifická

zkušenost, stačí zkušenost pouze s jakoukoliv přestavbou, a naopak obviněný uvedl množství zcela konkrétních důvodů, proč vyžaduje pouze zkušenost s přestavbou na obdobný typ vozidla, což i sám Úřad uvádí v příkazu pod body 25 až 27 a 45, kde cituje z rozhodnutí o námitkách. Obviněný konstatuje, že „naopak argumentace Úřadu je nepřezkoumatelná, protože vůbec není podložena odůvodněním jeho výroků, které navíc neodpovídají skutečnosti“.

20. K bodu 35. příkazu obviněný uvádí, že Úřad zjevně odůvodnění příkazu založil na nutnosti dodržování obecných ustanovení zákona, aniž by řádně a přezkoumatelně posuzoval, jak konkrétně stěžovatel argumentuje a jak konkrétně se v rozhodnutí o námitce vyjadřuje obviněný. Jinak by totiž Úřad nemohl uvádět, že postup obviněného je nezákonný. Úřad uvádí pochybení obviněného, kterých se prokazatelně nedopustil, a opouští podstatu předmětného rozhodnutí, tedy že se obviněný nevyjádřil dostatečně podrobně ke všem skutečnostem, a bez jakéhokoliv zdůvodnění přisuzuje obviněnému další pochybení.
21. K bodu 43. příkazu obviněný uvádí, že zde Úřad překrucuje obsah rozhodnutí o námitkách. Úřad podsouvá obviněnému, že v rozhodnutí o námitce stěžovateli argumentuje, že v rámci vysvětlení zadávací dokumentace není povinen odůvodňovat zadávací podmínky, přičemž ale dle Úřadu je z celého obsahu námitek zřejmé, že podstatou námitek stěžovatele není to, že obviněný předmětnou skutečnost nedokázal vysvětlit v rámci vysvětlení zadávací dokumentace, ale fakt, že je předmětný kvalifikační požadavek nepřiměřený a diskriminační. K argumentaci Úřadu, kterou Úřad zcela překrucuje obsah rozhodnutí o námitce, obviněný uvádí, že své vyjádření k tvrzení stěžovatele, že v rámci vysvětlení zadávací dokumentace obviněný nevysvětlil zadávací podmínky, uvedl právě proto, že je povinen se vyjádřit ke všem skutečnostem v námitce uvedeným, i k lichým, nikoliv že by to považoval za podstatu námitek, k tvrzení stěžovatele o nepřiměřenosti a diskriminaci předmětného kvalifikačního požadavku se v námitce obviněný vyjadřuje v jiných jejích částech, a to srozumitelně a podrobně.
22. K bodu 46. příkazu obviněný uvádí, že mu Úřad vytýká, že specifika náročné přestavby v případě eskortních vozidel uvádí pouze jejich výčtem. Obviněnému ovšem není jasné, jak jinak by měl odůvodnění předmětného požadavku technické kvalifikace provést, než výčtem důvodů, protože zadávací dokumentace není žádný technický výkres a obviněný není odborník na přestavby, aby uváděl nějaké konkrétní technické postupy a řešení, která jsou neobvyklá a specifická. Dle obviněného platí, že v zadávací dokumentaci jsou uvedeny pouze požadavky na předmět plnění a dodavatel musí být natolik znalý specifik předmětné konkrétní přestavby, aby přestavbu dokázal řádně a kvalitně zajistit. Dle svého vyjádření obviněný v rozhodnutí o námitce pouze uvádí, jaká všechna specifika a požadavky musí splňovat eskortní vozidlo, na rozdíl od jiných typů přestaveb, čímž odpovídá na námitku, že přestavba na eskortní vozidlo není ničím výjimečná a může ji provést každý, kdo má zkušenosti s jakýmkoli typem přestavby.
23. K bodu 48. příkazu obviněný uvádí, že nesouhlasí s tvrzením Úřadu, že v rozhodnutí o námitkách neuvedl žádný faktický důvod, proč by dodavatel, který má zkušenosti s přestavbami vozidel k jiným účelům, neměl být schopen přestavět vozidlo na eskortní se všemi jeho specifiky. Obviněný je přesvědčen, že všechna specifika a účel přestavby na vozidlo eskortní podrobně uvádí v rozhodnutí o námitce, přičemž dodavatelům, kteří jsou způsobilí předmět plnění dodat, musí být známé. Proto také obviněný dle svého vyjádření

stanovil předmětný kvalifikační technický požadavek, kterým je zároveň zajištěno, že dodavatel bude mít i potřebnou praktickou zkušenost, nejen teoretickou. Úřad dle obviněného svoji konstrukci, že se obviněný podrobně nevyjádřil k předmětné námitce, postavil na zdůvodnění, že sice uvedl specifika přestavby, ale neuvedl, proč by ji nemohl provést dodavatel bez zkušenosti s přestavbou na eskortní vozidlo, což Úřad považuje za důkaz toho, že se obviněný podrobně nevyjádřil k této námitce. Podle obviněného tak Úřad mylně zaměňuje povinnost obviněného uvést specifika eskortního vozidla, ze kterých vyplývají pro dodavatele i odlišnosti v přestavbě na vozidlo eskortní proti přestavbě na jiný typ vozidel, zřejmě s mylnou představou Úřadu, že by obviněný měl uvést nějaká konkrétní technická řešení a technické důvody, které by nebyl schopen provést dodavatel, který je schopen provést obecný typ přestavby. Obviněný se dále věnuje popisu skutečností, z nichž podle něj plynou věcné rozdíly v přestavbě vozidla na eskortní vozidlo a v přestavbě vozidla obecně, uvádí, jaké osoby jsou v eskortním vozidle převáženy, čemu je potřeba u těchto osob při převozu zabránit a co z toho plyne pro vybavení vozidla. Obviněný dále popisuje účel eskortních vozidel, který je dle názoru obviněného odlišuje od běžných přestaveb vozidel. Obviněný dále uvádí, že předmětné skutečnosti mohou znát z provedených přestaveb pouze dodavatelé, kteří se zabývají přestavbami vozidel na vozidla eskortní a jsou držiteli Schválení technické způsobilosti podle zákona č. 56/2001 Sb. pro dané provedení vozidel, tj. s určením pro převoz osob omezených na svobodě nebo vězňů.

24. Obviněný k tomu uvádí, že neposkytuje podrobnou technickou specifikaci přestavby, proto musí mít dodavatel takové znalosti, aby přestavbu zrealizoval, resp. obviněný vymezil technické parametry pouze obecně a předpokládá, že know-how, jak učinit přestavbu, budou mít dodavatelé. Dle obviněného je obecný popis eskortního vozidla uvedený v zadávací dokumentaci pouze souhrnem minimálních požadavků a předpokládá se, že know-how na výrobu těchto vozidel bude mít právě dodavatel na základě svých zkušeností. Dle obviněného v případě dodání zboží dodavatelem, který nemá zkušenosti s tímto druhem nástavby a úprav, vzniká riziko, že se na svobodu může dostat společensky nebezpečná osoba. Dle obviněného tedy důvodem požadované technické kvalifikace nejsou konkrétní technické postupy, které by nebyl schopen provést dodavatel, který se zabývá jinými druhy přestaveb, ale znalost, jakým způsobem provést přestavbu na vozidlo eskortní, která by splňovala všechny výše uvedené požadavky. Obviněný uvádí, že výše uvedené odlišnosti jsou důvodem, proč požaduje předmětnou technickou kvalifikaci. Obviněný též uvádí, že v zadávací dokumentaci neuvedl podrobný technologický postup přestavby na eskortní vozidlo, k čemuž cituje konkrétní pasáže ze zadávací dokumentace, a dodává, že dodavatel tudíž musí být sám schopen posoudit, jakým způsobem má jednotlivé požadavky uvedené v zadávací dokumentaci v rámci přestavby realizovat. Obviněný uvádí, že požadavky na přestavbu uvedené v zadávací dokumentaci se nevyskytují u přestavby vozidla na jiné vozidlo obecně, a právě proto je nutná zkušenost dodavatele s předmětným typem přestavby.
25. Obviněný má za to, že Úřadu dostatečně vysvětlil, že odůvodnění předmětného technického požadavku v rozhodnutí o námitkách bylo dostatečné. Dle obviněného je možno vést polemiku pouze o tom, zda mohlo být odůvodnění technického požadavku v rozhodnutí o námitkách ještě podrobnější. Zatímco Úřad v příkazu podrobné nevyjádření zdůvodňuje zcela chybně, dle obviněného se jednalo o vyjádření dostatečné.

26. K bodu 59. až 62. příkazu obviněný uvádí, že se jedná o jakési unifikované pasáže o škodlivosti spáchaného přestupku, s nimiž obviněný nesouhlasí. K závěrům Úřadu o vysoké společenské nebezpečnosti přestupku obviněný uvádí, že se v daném případě nejednalo o žádné fatální nedodržení zákona, jak dovozuje Úřad, ale o nedodržení značně relativního pojmu, jestli jsou skutečnosti v námitce vypořádány podrobně či nikoliv. Obviněný nerozumí tvrzení úřadu, že řádné vyřízení námitek nelze nikterak zhojit či nahradit, neboť dle obviněného právě proto dává zákon stěžovateli možnost podat k Úřadu návrh na přezkoumání úkonů zadavatele, a dle obviněného tím, že Úřad v řízení sp. zn. S0466/2018/VZ uložil nápravné opatření, bylo vše zhojeno a napraveno. Rovněž uložení pokuty po 16 měsících od spáchání přestupku nelze dle obviněného označit za preventivní opatření, neboť se po tak dlouhé době dle obviněného míjí účinkem. Obviněný dále považuje za nesmyslné zdůvodnění intenzity následků jednání obviněného tím, že mělo dopad na podrobnost následně podaného návrhu stěžovatele.
27. Obviněný navrhuje, aby Úřad příkaz zrušil a řízení zastavil.

Další průběh řízení o přestupku

28. Usnesením č. j. ÚOHS-28982/2020/511/JNv ze dne 16. 9. 2020 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
29. Dne 17. 9. 2020 doručil obviněný Úřadu své vyjádření z téhož dne. Obviněný poukazuje na to, že již jednou za nevyřízení námitek stěžovatele trestán byl, a to uložením nápravného opatření a povinnosti nahradit náklady řízení v rámci předchozího správního řízení. Obviněný opakuje, že se ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách vyjádřil, že se po 16 měsících nemůže jednat o preventivní důvod uložení pokuty, že uložení pokuty je nedůvodné, neboť jednak stěžovatel nebyl jednáním zadavatele nijak krácen na svých právech a jednak zadavatel obhájil požadovanou technickou kvalifikaci, což dovozuje z toho, že stěžovatel proti druhému rozhodnutí o námitkách již návrh nepodal.
30. Obviněný uvádí, že součástí vyjádření činí dříve podaný odpor proti příkazu, a stručně sděluje skutečnosti již uvedené ve svém odporu. Obviněný žádá, aby se Úřad ve svém rozhodnutí podrobně vyjádřil ke skutečnostem uvedeným v odporu a pokud je nevyvrátí, aby řízení o přestupku zastavil.
31. Usnesením č. j. ÚOHS-30403/2020/511/JNv ze dne 30. 9. 2020 stanovil Úřad obviněnému podle § 261 odst. 3 zákona lhůtu, ve které se mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Obviněný se k podkladům rozhodnutí nevyjádřil.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

32. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o zadávacím řízení, odporu a vyjádření předloženého obviněným a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, když se podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

Relevantní ustanovení zákona

33. Podle § 241 odst. 1 zákona námitky může podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 nebo se zvláštními postupy podle části šesté hrozí nebo vznikla újma.
34. Podle § 241 odst. 2 písm. a) zákona se námitky podle § 241 odst. 1 zákona podávají písemně a lze je podat proti všem úkonům nebo opomenutím zadavatele v zadávacím řízení a zvláštnímu postupu podle části šesté, včetně stanovení zadávacích podmínek.
35. Podle § 242 odst. 4 zákona věty první pokud je v zadávacím řízení stanovena lhůta pro podání nabídek, musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do skončení této lhůty.
36. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám vyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.
37. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.

Skutečnosti zjištěné z dokumentace o zadávacím řízení

38. V oznámení o zahájení zadávacího řízení ve znění opravy byla stanovena lhůta pro podání nabídek do 22. 10. 2018, 9:00 hod.

Námitky ze dne 19. 10. 2018

39. Námitky stěžovatele ze dne 19. 10. 2018 směřují proti zadávacím podmínkám zadávacího řízení, jejichž nezákonnost stěžovatel spatřuje v tom, že obviněný stanovil diskriminační a zjevně nepřiměřené požadavky na technickou kvalifikaci, když k prokázání technické kvalifikace mimo jiné požaduje předložení seznamu významných dodávek realizovaných dodavatelem v posledních 5 letech před zahájením zadávacího řízení, ze kterého musí jednoznačně vyplývat, že dodavatel v uvedeném období realizoval dodávku *»„nejméně 10 ks vozidel obdobných parametrů určených pro převoz osob omezených na svobodě, např. pro přepravu vězňů“«*.
40. Stěžovatel v bodě I. námitek mimo jiné uvádí: *„V důsledku nepřiměřeného a neoprávněného diskriminačního nastavení zadávacích podmínek ve vztahu k předmětu Veřejné zakázky vznikla Stěžovateli újma, která spočívá v nemožnosti Stěžovatele účastnit se zadávacího řízení Veřejné zakázky.“*
41. Stěžovatel v bodě II. námitek popisuje žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace a podaná vysvětlení obviněného a v tomto bodě námitek mimo jiné uvádí: *»(...) Zadavatel v rámci výše uvedených vysvětlení zadávací dokumentace nikterak nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou k plnění předmětu Veřejné zakázky, tj. k dodávce eskortních vozidel, způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, resp. s přestavbou jiných motorových vozidel obecně, když tyto dotazy, resp. upozornění na diskriminační charakter „odbyl“ pouhým vyjádřením, že se jedná o „dodávku vozidel se*

specifickým účelem“ a že „zadavatel na tomto požadavku trvá“. Zadavatel nevysvětlil, z jakého důvodu se v případě Veřejné zakázky jedná o přestavbu vozidel se „specifickým účelem“ a jaký má tento „specifický účel“ vztah k omezení účasti dodavatelů v zadávacím řízení Veřejné zakázky. Stěžovatel je přesvědčen, že výše uvedená argumentace Zadavatele neopravňuje Zadavatele k svévolnému a nedůvodnému omezení hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli«.

42. Stěžovatel v bodě III. úvodem cituje čl. 6.3.3. zadávací dokumentace a shrnuje požadavky obviněného na technickou kvalifikaci. Stěžovatel dále v tomto bodě uvádí: *„Stěžovatel shledává nepřiměřenost a diskriminační charakter zadávacích podmínek v skutečnosti, že dodavatel musí mít zkušenost s dodávkou vozidel pouze s jedním, konkrétním účelem, a to s účelem převozu osob omezených na svobodě.“* Stěžovatel zde zmiňuje rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Af 55/2015-86 ze dne 25. 5. 2018, ve kterém se soud vyjádřil ke smyslu a účelu požadavků na technickou kvalifikaci, a dále z něj cituje.
43. Stěžovatel dále v bodě III. námitek uvádí: *„Stěžovatel je přesvědčen, že jednoznačně je způsobilý předmět Veřejné zakázky splnit, a to z důvodu, že (i) v minulosti již realizoval dodávku vozidel přestavěných k určitému konkrétnímu účelu, tj. má reálnou zkušenost s dodávkou přestavěných vozidel, přičemž (ii) disponuje finančním zázemím, které mu umožňuje splnit předmět Veřejné zakázky.“*
44. Stěžovatel v bodě III. námitek dále uvádí, že Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Af 55/2015-86 ze dne 25. 5. 2018 uvedl, že v případě přísnějších požadavků na kvalifikaci stanovených obviněným jsou kladeny vyšší nároky na jejich odůvodnění. K tomu stěžovatel dodává: *„Zadavatel ani po opakovaném dotazu dodavatelů v rámci vysvětlení zadávací dokumentace nedokázal vysvětlit, z jakého důvodu je pro Zadavatele zásadní požadavek na zkušenost s dodávkou vozidel přestavěných pouze k jednomu konkrétnímu účelu (viz čl. II těchto námitek výše). V předmětném případě tak odůvodnění požadavků na technickou kvalifikaci Zadavatele zcela absentuje. Stěžovatel uvádí, že předmětný požadavek na zkušenost s dodávkou vozidel k tomuto účelu převozu osob omezených na svobodě je neodůvodnitelný, jelikož přestavba vozidla k tomuto účelu není po technické stránce nikterak náročná a po technické stránce se zásadně neodlišuje od jiných přestaveb vozidla. Dle názoru Stěžovatele proto neexistuje důvod, proč by potenciální dodavatelé Veřejné zakázky měli mít zkušenost s přestavbou vozidla pouze a právě za účelem převozu osob omezených na svobodě (...).“*
45. Stěžovatel v bodě III. námitek odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 15/2009-71 ze dne 10. 3. 2011, který se věnoval stanovení kvalifikačních požadavků s ohledem na podmínky panující na trhu. Stěžovatel z rozsudku cituje a vyvozuje z něj, že jestliže kvalifikační požadavky obviněného byly stanoveny bez ohledu na podmínky na trhu, pak takový postup nelze považovat za souladný se zásadou přiměřenosti, resp. zásadou zákazu diskriminace. Podle stěžovatele v České republice *„existuje pouze 1 dodavatel, který má zkušenosti s přestavbou, resp. dodávkou motorových vozidel přestavěných za účelem převozu osob omezených na svobodě. V kontextu výše uvedených skutečností je zjevné, že zadavatel stanovil požadavky na technickou kvalifikaci bez elementární reflexe podmínek na relevantním trhu, tj. v rozporu se základními zásadami zadávání veřejných zakázek a v rozporu s judikaturou soudů.“*

46. Stěžovatel závěrem bodu III. námitek odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 20/2008-152 ze dne 5. 6. 2008, který se zabývá zásadou zákazu diskriminace, a ze kterého stěžovatel cituje: *»„Zákaz diskriminace... zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Za skrytou formu nepřipustné diskriminace je třeba považovat i takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými“«.*
47. Stěžovatel v návaznosti na výše uvedené rozsudky uvádí, že v důsledku nepřiměřeného a neoprávněně diskriminačního nastavení požadavků na technickou kvalifikaci obviněný nedůvodně a v rozporu s právními předpisy omezuje hospodářskou soutěž a konkurenční prostředí mezi dodavateli.

Rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 11. 2018

48. Obviněný úvodem rozhodnutí o námitkách uvádí, že odmítá námitky stěžovatele, a toto rozhodnutí dále odůvodňuje.
49. Obviněný v části rozhodnutí o námitkách nazvané „K části I. námitky“ uvádí: *„Zadavatel nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že je plně způsobilý plnit předmět veřejné zakázky z důvodu, že v minulosti realizoval vícero obdobných plnění, protože plnění, která má na mysli stěžovatel, nelze považovat za obdobná plnění k dodávce eskortních vozidel.*
- K tvrzení stěžovatele, že mu vznikla újma, protože se nemůže účastnit předmětného zadávacího řízení z důvodu, že nesplňuje požadovanou technickou kvalifikaci, zadavatel uvádí, že toto není relevantní argumentace, protože účastník zadávacího řízení může prokázat požadovanou technickou kvalifikaci podle § 83 zákona prostřednictvím jiné osoby. Navíc ke vzniku újmy zadavatel vyjadřuje pochybnost ještě v odůvodnění k části III. námitky.“*
50. Obviněný v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části II. námitky“ mimo jiné uvádí: *»K argumentaci stěžovatele, že zadavatel ve svých dvou odpovědích na dotaz stěžovatele, ve kterých setrval na požadavku zadávací dokumentace prokázat technickou kvalifikaci seznamem významných dodávek, za které považuje pouze vozidla obdobných parametrů vozidlům určeným pro převoz osob omezených na svobodě, např. pro přepravu vězňů, nikoliv, jak navrhoval stěžovatel, vozidla pro jiný druh určení, jako velitelská vozidla, pojízdne kanceláře, kynologická vozidla, vozidla pro silniční kontroly, zadavatel uvádí, že rozdíl mezi vozidlem určeným pro přepravu vězňů a vozidly navrhovanými stěžovatelem, je zřejmý již na první pohled, i bez nějakého bližšího vysvětlování, které ale zadavatel přesto níže poskytlne.*

Nejprve však zadavatel uvádí, že nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že odpovědi na dotazy stěžovatele „odbyl“ pouhým stručným vyjádřením, aniž by řádně svůj požadavek vysvětlil a to jednak z důvodu, že, jak výše uvádí, odpovědi byly dostatečné, ale především v rámci odpovědi na dotazy dodavatelů zadavatelé pouze vysvětlují, jak chápat zadávací podmínky, popř. je doplňují nebo mění, ale nejsou povinni je rovněž odůvodňovat. Povinnost odůvodnit zadávací podmínky stanovuje zákon pouze v § 245 odst. 1 zákona, tedy až v rozhodnutí o námitkách.

Eskortní vozidla jsou svým charakterem určena pro plnění specifických úkolů policie, které jsou vázány různými právními akty nad rámec běžných vozidel a z tohoto důvodu se vyžadují reference o zkušenostech s výrobou obdobných vozidel. Zadavatel proto nejprve uvádí přehled a citaci z relevantních právních předpisů ohledně zadržených osob, z čehož jednoznačně vyplývá specifičnost vozidel určených pro přepravu takovýchto osob, protože tato vozidla musejí splňovat zákony a předpisy stanovaná pravidla pro jejich přepravu, čímž se odlišují od vozidel, navrhovaných pro splnění požadovaných referencí stěžovatelem«.

Zadavatel dále cituje § 26 odst. 1 písm. a) až i) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii ČR“), jako související ustanovení uvádí § 25, § 28, § 54, § 61, § 63, § 64 a § 65 téhož zákona a jako související předpisy uvádí „§ 67 TrŘ – důvody vazby; § 76 TrŘ – zadržení podezřelého, § 90, 98 TrŘ, § 60, 127 SpŘ, § 52, § 76a odst. 2 OSŘ – výkon předběžného opatření; § 260d OSŘ, § 43 SŘS – předvedení osoby policií; § 49 PřesZ – přestupky proti občanskému soužití; § 56 TrZ – výkon trestu odnětí svobody; § 99 TrZ – výkon ochranného léčení; § 110 TrZ – výkon zabezpečovací detence; § 971 ObčZ – výkon ústavní výchovy; § 22 ZSM (zákon o soudnictví ve věci mládeže) – výkon ochranné výchovy.“

51. Obviněný dále v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části II. námitky“ pokračuje: „Výše zadavatel uvedl právní důvody, ze kterých vyplývá oprávněnost požadavku zadavatele na předmětné reference, dále zadavatel uvádí i z toho vyplývající věcné důvody.

Věcný rozdíl je velmi patrný, a to v převozu osob vykazujících odlišné chování mimo rámec společenského chování. U eskortních vozidel je předpoklad převozu osob s nestandardním chováním, zaměřeným na zmaření jejich převozu, a to všemi policistům dostupnými prostředky. Jedná se o převoz agresivních osob, osob pod vlivem různých návykových látek apod.

U těchto osob je nutné zamezit jejich nežádoucímu pohybu ve vymezeném prostoru vozidla. Pro tyto účely nestačí uchycení osob běžným způsobem, tj. pouhým bezpečnostním pásem. I při nestandardním uchycení těchto osob ve vozidle však musí být respektována určitá pravidla pro bezpečnost a ochranu zdraví přepravovaných osob, i když jsou omezeny na svobodě. Z toho důvodu se požaduje, aby dodavatel měl zkušenosti s dodávkou vozidel, zabezpečujících takovéto činnosti.

Je rozdíl, když jsou osoby ve vozidlech přepravovány dobrovolně, např. při vykonávání zaměstnávání a kdy jsou osoby přepravovány nedobrovolně, tzn. osoby s agresivními sklony, osoby pod vlivem omamných a psychotropních látek, nebo pod vlivem emocí ze vzniklé situace, nebo z jiných důvodů ovlivňujících jejich chování. Jednání těchto osob je nevyzpytatelné a velmi nebezpečné. Tyto osoby mohou uškodit jak sobě, tak okolí.

Policie pořízuje předmětná vozidla jako prostředek k výkonu práce a jako účinný prostředek, maximálně použitelný pro zabránění úniku nebezpečných osob vykazujících defektní chování, na svobodu. Únik osob omezených na svobodě je společensky i právně nepřijatelný. Vozidla mají sloužit jako účinná ochrana policistů a obyvatelstva.

Vnitřní vybavení (obklady stěn, mříže, sedadla a jiné vybavení) musí být konstrukčně, materiálově a technologicky uzpůsobeno a dimenzováno tak, aby toto vybavení odolalo

agresivnímu chování těchto osob, nebo aby nemohlo být příčinou ani nástrojem ublížení na zdraví všech osob omezených na svobodě, policistů ani osob přicházejících s nimi do styku.

Zadavatel u jiných veřejných zakázek na dodávky vozidel standardně reference nepožaduje. Na předmětnou veřejnou zakázku však reference požaduje a to pouze na vozidla obdobných parametrů jako pro převoz osob omezených na svobodě a to z výše uvedených důvodů.

Zadavatel má za to, že dostatečně podrobně odůvodnil jak uplatnění technické kvalifikace dle § 79 odst. 2 písm. b) zákona, tak i požadavek, co pouze pokládá za vozidla obdobných parametrů předmětu plnění. Zadavatel má dále za to, že dostatečně podrobně odůvodnil, že vozidla, navrhovaná stěžovatelem jako dostačující pro doložení kvalifikace dodavatelů pro dodávky požadovaných eskortních vozidel, jsou zcela jiného účelu, tedy i způsobu a podoby jejich přestavby, a v žádném případě proto nemohou sloužit pro prokázání technické kvalifikace, tedy schopnosti dodavatele řádně dodat požadovaná eskortní vozidla.

Zadavatel na základě výše uvedeného uvádí, že nesouhlasí s názorem stěžovatele, který za dostatečnou referenci považuje přestavbu vozidla obecně, bez rozlišení, o jakou přestavbu se jedná, což je ale právě v předmětné veřejné zakázce zcela zásadní.

Zadavatel tedy nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že svévolně a neodůvodněně omezil hospodářskou soutěž a konkurenční prostředí mezi dodavateli. K tomu dále zadavatel uvádí, že každé stanovení požadavků na kvalifikaci a každé stanovení technických podmínek de facto znamenají nějaké zúžení okruhu dodavatelů, porušení § 6 zákona, zásady zákazu diskriminace, by to však bylo pouze tehdy, když by takto nastavené zadávací podmínky byly neodůvodněné k předmětu plnění, což se v předmětném zadávacím řízení rozhodně nestalo“.

52. *Obviněný v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části III. námitky“ uvádí: »K tomu, že stěžovatel shledává požadavek zadavatele na doložení zkušeností dodavatelů s dodávkou vozidel pouze s jedním, konkrétním účelem, a to s převozem osob omezených na svobodě, za nepřiměřený a diskriminační, zadavatel uvádí, že tento požadavek rozhodně není nepřiměřený, ani neoprávněně diskriminační, jak podrobně vysvětluje ve svém odůvodnění k části II. námitky. Naopak, kdyby zadavatel připustil doložení zkušeností dodavatelů k dodávce eskortních vozidel doložením zkušeností s dodávkou vozidel se zcela jinou přestavbou, než pro převoz osob omezených na svobodě, by tím naprosto zmařil účel, za jakým je doložení kvalifikace požadováno.*

Stěžovatelem uváděné a citované judikáty dle zadavatele naopak prokazují oprávněnost jeho požadavků na prokázání technické kvalifikace, dokonce přiznávají oprávnění zadavateli, jaké a jak podrobné podmínky účasti stanoví, zadavateli tedy není zřejmý důvod, proč se na ně stěžovatel ve své námitce vůbec odvolává.

Zadavatel dále namítá, že stěžovatel ani nijak konkrétně nezdůvodnil, proč požadavek zadavatele na referenci dodávek na vozidla pro převoz osob omezených na svobodě je nepřiměřený.

Zadavatel znovu odmítá tvrzení stěžovatele, že je způsobilý realizovat dodávku požadovaných eskortních vozidel z důvodu, že v minulosti realizoval dodávky přestavěných vozidel, lhostejno, o jakou přestavbu se jedná, domnívá se mylně, že na druhu a účelu přestavby nezáleží. Na druhu a účelu přestavby by nezáleželo pouze v případě, že by se nejednalo o

předmětnou specifickou přestavbu, jednalo by se např. o dodávku pojízdné kanceláře a účastník by doložil referenci dodávkou velitelských vozidel.

K tvrzení stěžovatele, že disponuje finančním zázemím, které mu umožňuje splnit předmět veřejné zakázky, zadavatel uvádí, že ekonomická kvalifikace nebyla součástí kvalifikačních podmínek.

K námitce stěžovatele, že zadavatel ani na jeho opakovaný dotaz dostatečně nevysvětlil, z jakého důvodu je pro něj zásadní zkušenost s dodávkou vozidel přestavěných pouze k jednomu konkrétnímu účelu, se zadavatel již vyjádřil ve svém odůvodnění k části II. námitky, nyní znovu uvádí, že smyslem odpovědi na dotazy dodavatelů je pouze vysvětlení, jak chápat zadávací dokumentaci, popř. její změna či doplnění, nikoliv odůvodňování zadávacích podmínek. Zadavatel proto mohl pouze konstatovat, že na požadované technické kvalifikaci trvá, přesto ji, alespoň stručně, odůvodnil.

Stěžovatel se tedy mýlí, když uvádí, že zadavatel nenaplnil závěry citovaných judikátů, protože v předmětném případě neodůvodnil požadavky na technickou kvalifikaci z důvodu, že stěžovatel mylně předpokládá, že tak měl zadavatel učinit v odpovědi na jeho dotazy, přičemž závěry judikátů by zadavatel nesplnil až tehdy, kdyby odůvodnění požadavků technické kvalifikace absentovalo i v tomto rozhodnutí o námitce.

O oprávněnosti požadavků zadavatele na zkušenost dodavatelů s dodávkami vozidel určených pro převoz osob omezených na svobodě naopak svědčí část námitky stěžovatele, ve které uvádí, že „... přestavba vozidla k tomuto účelu není po technické stránce nikterak náročná a po technické stránce se zásadně neodlišuje od jiných přestaveb vozidla ...“ a že proto neexistuje důvod, proč by potenciální dodavatelé měli mít zkušenost s přestavbou vozidla pouze za účelem převozu osob omezených na svobodě, což při tom tvrdí aniž, jak vyplývá z podstaty jeho námitky, by měl s takovouto přestavbou nějaké zkušenosti. Zadavatel má za to, že v tomto rozhodnutí o námitce dostatečně odůvodnil rozdíl mezi eskortním vozidlem a vozidlem s běžnou přestavbou a toto tvrzení stěžovatele je právě zjevně možné pouze z důvodu, že s přestavbou vozidla na eskortní vozidlo žádné zkušenosti nemá, ani nemá představu, co tato přestavba obnáší.(...)«

53. Obviněný se v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části III. námitky“ dále vyjadřuje k citaci stěžovatele rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 15/2009-71 ze dne 10. 3. 2011 a uvádí, že proti němu obecně nic nenamítá, ale podle něj „[n]ení porušením zákona, i kdyby zadavatel stanovil takové zadávací podmínky, které umožní podat nabídku pouze jedinému dodavateli, ovšem za podmínky, že pouze takovéto zadávací podmínky jsou nezbytné pro uspokojení jeho potřeb.“ Obviněný uvádí, že „v relevantních rozhodnutích Úřadu se uvádí, že cílem zadávacího řízení není hospodářská soutěž, ale uspokojení potřeb zadavatele, tj. účelný nákup.“ Obviněný dále uvádí, že se zabýval i množstvím potenciálních dodavatelů, od kterých by mohl obdržet nabídku, a v této souvislosti prodloužil tříletou dobu, ve které podle zákona měly být významné zakázky poskytnuty, na pět let. Obviněný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že v České republice existuje pouze 1 dodavatel, ale podle něj jsou alespoň tři a potenciální dodavatelé existují i v zahraničí. Obviněný dále uvádí, že počet potenciálních dodavatelů je ve skutečnosti mnohem vyšší, protože je kombinací výrobců a dodavatelů vozidel a „zástavbářských firem“, neboť nabídku mohou podat jak pouze výrobci či dodavatelé vozidel, tak pouze „zástavbářské firmy“ s tím, že vozidlo nebo

jeho přestavbu zajistí dodavateli jeho poddodavatel. Obviněný konstatuje, že podmínky na trhu zkoumal a že zadávací podmínky rozhodně nestanovil tak, že nabídku mohl podat pouze 1 dodavatel.

54. Obviněný v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části III. námitky“ dále uvádí, že podle jeho informací se stěžovatel nezabývá přestavbou vozidel, takže stěžovatel by si musel zajistit poddodavatele, nezávisle na tom, jaký typ přestavby obviněný požaduje. V této souvislosti obviněný vyjadřuje pochyby, že stěžovateli vznikla újma spočívající v nemožnosti účastnit se zadávacího řízení. Podle obviněného také firma, která má reference na přestavbu na eskortní vozidla, může dle zákona být poddodavatelem více dodavatelům. Podle obviněného je požadavek na reference součástí technické kvalifikace a *„dodavatelé mají ze zákona oprávnění takovouto část kvalifikace prokázat podle § 83 jinou osobou, ani to tedy není důvod pro vznik újmy v důsledku nemožnosti podat nabídku.“*
55. Obviněný se v části rozhodnutí o námitkách nadepsané „K části III. námitky“ dále vyjadřuje k stěžovatelově citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 20/2008-152 ze dne 5. 6. 2008 a uvádí, že z tohoto rozsudku jasně vyplývá, že *„diskriminací není snížení potenciálních dodavatelů z důvodu nemožnosti splnit technické předpoklady, ale pouze, když jsou tyto technické předpoklady stanoveny nepřiměřeně k předmětu veřejné zakázky a zadavatel v tomto rozhodnutí o námitce dokládá a zdůvodňuje, že tomu tak nebylo.“*
56. Závěrem rozhodnutí o námitkách obviněný uvádí, že neodstranil ani nezměnil požadavky na technickou kvalifikaci, jak požaduje stěžovatel ve své námitce, protože k tomu není žádný zákonný důvod.

Právní posouzení

Obecně k povinnostem plynoucím z § 245 odst. 1 zákona

57. Úřad nejprve obecně uvádí, že námitky jsou procesní institut, který představuje primární ochranu dodavatelů před nezákonným postupem zadavatele. Jsou-li námitky podány, je zadavatel povinen v rozhodnutí o nich uvést, zda námitkám vyhovuje, či je odmítá, a zároveň toto své rozhodnutí odůvodnit, a to v souladu se zásadou transparentnosti (§ 6 odst. 1 zákona), tedy tak, aby rozhodnutí zadavatele bylo zpětně přezkoumatelné. Zadavatel je podle § 245 odst. 1 zákona povinen přezkoumat obdržené námitky v plném rozsahu ve lhůtě do 15 dnů od jejich doručení. V této lhůtě je zadavatel povinen odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí obsahující způsob vyřízení námitek, kdy zadavatel rozhodne buď o vyhovění námitkám či o jejich odmítnutí, přičemž je povinen své rozhodnutí podrobně a srozumitelně odůvodnit. Podstatné je, aby byly námitky vyřízeny některým ze shora uvedených způsobů, aby bylo rozhodnutí zadavatele rovněž řádně odůvodněno a aby zadavatel v takovém odůvodnění reagoval na veškeré skutečnosti uvedené stěžovatelem v námitkách.
58. Přímo ze zákonného ustanovení tedy plyne, že zadavatel své povinnosti ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové (nedostatečné) obecné sdělení je možno považovat i obecné konstatování, že se namítaného a konkrétně stěžovatelem popsánoho pochybení nedopustil a námitky z toho důvodu neshledává relevantní. Za takové situace není vůbec naplňován smysl institutu námitek, kdy stěžovatel uvádí jasné argumenty (zde není Úřadem hodnoceno,

zda důvodné či nikoli), ale zadavatel na tyto konkrétní argumenty nereaguje vůbec či jen povšechně. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí (konkrétním a zpětně přezkoumatelným způsobem) odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející, resp. lichou.

59. Úřad pokládá za potřebné zároveň vyjasnit, že uvedené nároky, které jsou na vyřízení námitek zákonem kladeny, byť by se mohly na první pohled jevit jako přísné, nejsou ve vztahu k zadavateli nikterak nespravedlivé. Je totiž třeba předně vycházet z toho, že primárním účelem regulace zadávání veřejných zakázek je ochrana prostředků, které jsou prostřednictvím veřejných zakázek vynakládány, a to především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, na jejichž základě jsou veřejné zakázky plněny, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Má-li zadavatel (právě za účelem ochrany hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s takto vydávanými prostředky) zákonem stanovenou obecnou povinnost zadávat veřejné zakázky prostřednictvím v zákoně upravených zadávacích řízení (nelze-li na danou veřejnou zakázku vztáhnout některou ze zákonem definovaných výjimek z této povinnosti) a je-li zadavatel zároveň osobou odpovědnou za zákonný průběh daného zadávacího řízení, není ničeho nepřiměřeného na tom, aby měl zároveň povinnost k námitce stěžovatele svůj postup relevantním způsobem odůvodnit.
60. Jinými slovy řečeno, je-li zadavatel ve své smluvní volnosti zákonem omezen v tom smyslu, že k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku může obecně přistoupit toliko na základě formalizovaného postupu, který musí vyhovět zákonem stanoveným podmínkám, musí na každý svůj krok v zadávacím řízení nahlížet též z toho pohledu, zda je v souladu se zákonem. Za takového stavu věci nemůže pro zadavatele představovat žádný problém své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že postupuje v souladu se zákonem, stěžovateli sdělit. Navíc je právě férový (transparentní) takový postup zadavatele, kdy obdrží výtky dodavatele a reaguje na ně tak, že se s nimi srozumitelně a jasně vypořádá. To implikuje, že zareaguje na všechny vznesené argumenty a např. uvede, proč je nepovažuje za legitimní. Právě to je základním smyslem řízení o námitkách. Postup, kdy dodavatel vznesl řadu argumentů, pro které považuje postup zadavatele za nezákonný, a zadavatel část z nich ignoruje či na konkrétní argumenty reaguje nedůvodně jen povšechně, aniž by vysvětlil, proč tato námitka není důvodná, nemůže být v souladu se zákonem.
61. Lze konstatovat, že každý dodavatel pohybující se na relevantním trhu má právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení a právo na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele poté, co se neúspěšně bránil námitkami dle zákona (k tomuto závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 50/2006-137 ze dne 29. 4. 2008). Právě k plnohodnotnému naplnění tohoto práva pak směřuje úprava v ustanovení § 245 odst. 1 zákona. Nesplnění povinností vymezených v ustanovení § 245 odst. 1 zákona pak zákonodárce rovněž spojuje s jednáním, které je klasifikováno jako přestupek [viz ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona].
62. Jestliže stěžovatel podá zadavateli námitky, musí se jimi zadavatel zabývat s veškerou pečlivostí. Je tomu tak především proto, že prostřednictvím rozhodnutí o námitkách zadavatel stěžovatele seznamuje se svým pohledem na stěžovatelem vznesené argumenty, což může mít zásadní význam pro rozhodnutí stěžovatele o jeho dalším postupu, tj. zejména

o tom, zda bude proti postupu zadavatele, který jeho námitky odmítl, brojit návrhem u Úřadu či nikoliv. V případě, že se stěžovatel rozhodne návrh podat, jsou pak z povahy věci skutečnosti uvedené zadavatelem v rozhodnutí o námitkách významným podkladem pro náležitou formulaci a odůvodnění takového návrhu. V situaci, kdy zadavatel svůj postup (zpochybňovaný podanými námitkami) konkrétním způsobem nezdůvodňuje, je stěžovatel, chce-li hájit své právo na transparentní postup zadavatele, de facto nucen podávat návrh k Úřadu (přičemž nelze přehlížet, že s jeho podáním je spojena i povinnost složit peněžitou kaucí) toliko na základě svých domněnek, tj. aniž by znal argumentaci, na jejímž základě zadavatel pokládá jeho tvrzení za nesprávná či irelevantní. Za této situace by pak bylo krajně nespravedlivé, aby zadavatel až v průběhu správního řízení představil komplexní argumentaci (kterou přitom musí znát od samého počátku, resp. od okamžiku, kdy se pro určitý postup rozhodl) opřenou o relevantní podklady, na základě které by dosáhl zamítnutí návrhu (a propadnutí stěžovatelem složené kauce státu).

63. Lze tedy uzavřít, že účelem institutu námitek je, aby se stěžovatel primárně dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení. Právě způsob, jakým mají být podané námitky ze strany zadavatele vyřízeny, je z pohledu dodržení zákona zásadní, přičemž tento závěr je zřejmý i ze skutečnosti, že nedodržení postupu při vyřizování námitek je v zákoně kvalifikováno jako přestupek ze strany zadavatele. Důležitost institutu námitek a jejich vyřízení tedy vyplývá i z úmyslu zákonodárce sankcionovat zadavatele v případě, že na námitky nebude reagovat způsobem stanoveným zákonem [k tomu srov. ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona].

K postupu obviněného při vyřizování námitek stěžovatele

64. V šetřeném případě námitky stěžovatele směřují proti zadávacím podmínkám zadávacího řízení, které jsou dle stěžovatele diskriminační a nepřiměřené. Námitky byly obviněnému doručeny dne 19. 10. 2018, tedy ve lhůtě stanovené v § 242 odst. 4 zákona.
65. Nezákonost zadávacích podmínek stěžovatel spatřuje v tom, že zadavatel stanovil diskriminační a zjevně nepřiměřené požadavky na technickou kvalifikaci, když k prokázání technické kvalifikace mimo jiné požaduje předložení seznamu významných dodávek realizovaných dodavatelem v posledních 5 letech před zahájením zadávacího řízení, ze kterého musí jednoznačně vyplývat, že dodavatel v uvedeném období realizoval dodávku *„nejméně 10 ks vozidel obdobných parametrů určených pro převoz osob omezených na svobodě, např. pro přepravu vězňů“*, čímž dle stěžovatele omezil hospodářskou soutěž a zúžil okruh možných dodavatelů, kteří by jinak byli schopni splnit předmět zadávacího řízení.
66. Stěžovatel v bodě III. svých námitek uvádí, že shledává nepřiměřenost a diskriminační charakter zadávacích podmínek ve skutečnosti, že dodavatel musí mít zkušenost s dodávkou vozidel pouze s jedním konkrétním účelem, a to s účelem převozu osob omezených na svobodě. Stěžovatel v bodě III. svých námitek předně namítá, že obviněný v rámci vysvětlení zadávací dokumentace nikterak nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou k plnění předmětu veřejné zakázky, tj. k dodávce eskortních vozidel, způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, resp. s přestavbou jiných motorových vozidel obecně, když tyto dotazy, resp. upozornění na diskriminační charakter *„odbyl“* pouhým vyjádřením, že se jedná o *„dodávku vozidel se specifickým účelem“* a že *„zadavatel na tomto požadavku trvá“*.

67. Obviněný k této skutečnosti v rozhodnutí o námitkách uvádí, že je přesvědčen, že v rámci odpovědi na dotazy dodavatelů k zadávací dokumentaci není povinen odůvodňovat zadávací podmínky, ale pouze vysvětluje, jak je chápat, popř. je doplňuje nebo mění. V rozhodnutí o námitkách obviněný uvádí: „*K námitce stěžovatele, že zadavatel ani na jeho opakovaný dotaz dostatečně nevysvětlil, z jakého důvodu je pro něj zásadní zkušenost s dodávkou vozidel přestavěných pouze k jednomu konkrétnímu účelu, se zadavatel již vyjádřil ve svém odůvodnění k části II. námitky, nyní znovu uvádí, že smyslem odpovědi na dotazy dodavatelů je pouze vysvětlení, jak chápat zadávací dokumentaci, popř. její změna či doplnění, nikoliv odůvodňování zadávacích podmínek. Zadavatel proto mohl pouze konstatovat, že na požadované technické kvalifikaci trvá, přesto ji, alespoň stručně, odůvodnil.*“
68. Z výše uvedeného je zřejmé, že obviněný v rozhodnutí o námitkách reaguje na námitku, podle níž obviněný v rámci vysvětlení zadávací dokumentace nedokázal vysvětlit, z jakého důvodu nejsou k plnění předmětu zadávacího řízení, způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, tvrzením, že v rámci odpovědi na dotazy dodavatelů k zadávací dokumentaci není povinen odůvodňovat zadávací podmínky. Dle Úřadu je však z celého obsahu námitek zřejmé, že podstatou námitek stěžovatele není to, že obviněný předmětnou skutečnost nedokázal vysvětlit v rámci vysvětlení zadávací dokumentace, ale fakt, že dle názoru stěžovatele je předmětný kvalifikační požadavek nepřiměřený a diskriminační, neboť dle jeho názoru neexistuje důvod, proč by k plnění předmětu veřejné zakázky, tj. k dodávce eskortních vozidel, neměli být způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, resp. s přestavbou jiných motorových vozidel obecně.
69. Stěžovatel v souvislosti s tím v námitkách tvrdí, že v minulosti již realizoval dodávku vozidel přestavěných za konkrétním účelem, tj. má reálnou zkušenost s dodávkou přestavěných vozidel, a současně disponuje potřebným finančním zázemím, a je tak způsobilý předmět zadávacího řízení splnit. Stěžovatel dále namítá, že není jasné, z jakého důvodu je pro obviněného zásadní požadavek na zkušenost s dodávkou vozidel přestavěných pouze k jednomu konkrétnímu účelu. Podle stěžovatele tak chybí odůvodnění požadavků na technickou kvalifikaci. Dle stěžovatele je předmětný požadavek na zkušenost s dodávkou vozidel k převozu osob omezených na svobodě neodůvodnitelný, jelikož přestavba vozidla k tomuto účelu není po technické stránce nijak náročná a po technické stránce se zásadně neodlišuje od jiných přestaveb vozidla, a dle stěžovatele tudíž neexistuje důvod, proč by potenciální dodavatelé měli mít pro účely prokázání technické kvalifikace zkušenost s přestavbou vozidla pouze a právě za účelem převozu osob omezených na svobodě.
70. Obviněný se k těmto tvrzením vyjadřuje na různých místech rozhodnutí o námitkách. K odůvodnění požadavku na technickou kvalifikaci obviněný obecně uvádí, že existuje zřejmý rozdíl mezi eskortním vozidlem a jinými upravenými vozidly, neboť eskortní vozidla jsou zcela jiného účelu, tedy i způsobu a podoby jejich přestavby. Obviněný odkazuje na právní předpisy, které mimo jiné upravují přepravu zadržovaných osob, jako je zákon o policii ČR, zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, zákon č. 41/1961 Sb. o trestním řízení soudním a další, čímž dle svých slov „*vedl právní důvody, ze kterých vyplývá oprávněnost požadavku zadavatele na předmětné reference*“. Obviněný v návaznosti na to uvádí další skutečnosti, jež označuje jako „*z toho vyplývající věcné důvody*“, které podle něj odůvodňují požadavek na technickou kvalifikaci. Podle obviněného

je důležitý rozdíl v tom, že eskortní vozidla na rozdíl od běžných přestavěných vozidel budou převážet osoby vykazujících chování mimo rámec společenského chování. Je tedy potřeba upravit vozidlo takovým způsobem, aby bylo zamezeno nežádoucímu pohybu osob, případně úniku. Vnitřní vybavení musí být konstrukčně, materiálově a technologicky uzpůsobeno a dimenzováno tak, aby odolalo agresivnímu chování osob, nebo aby nemohlo být příčinou ani nástrojem ublížení na zdraví osob převážených i osob přicházejících s nimi do styku. Obviněný má za to, že dostatečně podrobně odůvodnil, že eskortní vozidla jsou zcela jiného účelu, tedy i způsobu a podoby jejich přestavby a k prokázání technické kvalifikace tak nemohou stačit zkušenosti stěžovatele s jinou přestavbou vozidla.

71. Z výše uvedeného je zřejmé, že se obviněný snažil vypořádat s námitkou stěžovatele ohledně nezákonnosti kvalifikačního požadavku tím, že opakovaně zdůrazňoval specifický účel eskortních vozidel. Z argumentace obviněného vyplývá, že v případě eskortních vozidel se má jednat o náročnou přestavbu s různými specifiky, která však obviněný popisuje pouze obecně jejich výčtem.
72. Jak již Úřad uvedl výše, podstatou námitek stěžovatele je tvrzení, že předmětný požadavek na prokázání technické kvalifikace je nepřiměřený a diskriminační, neboť neexistuje důvod, proč by dodavatelé mající zkušenost s jinými typy přestavby vozidel nebyli schopni úspěšně realizovat i přestavbu vozidla na vozidlo eskortní. Stěžovatel tedy prostřednictvím námitek žádá po obviněném vysvětlení otázky, proč by potenciální dodavatelé měli mít zkušenost s přestavbou vozidla pouze a právě za účelem převozu osob omezených na svobodě, resp. proč by dodavatelé, kteří takovou zkušenost nemají, ale mají zkušenosti s jinými typy přestaveb vozidel, neměli být schopni provést přestavbu požadovanou obviněným.
73. Úřad po přezkoumání rozhodnutí o námitkách konstatuje, že obviněný v rozhodnutí o námitkách odpověď na tuto otázku neuvedl, neboť neuvedl žádný faktický důvod, proč by dodavatel, který má zkušenosti s přestavbami vozidel k jiným účelům, neměl být schopen přestavět vozidlo na eskortní tak, aby naplnilo svůj specifický účel. Obviněný ve svém rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní odlišnosti přestaveb, pouze opakovaně odkazuje na specifický účel použití vozidla a jeho vybavení. Z rozhodnutí o námitkách není zřejmé, proč by dodavatel, který dokáže upravit vozidlo za určitým jiným účelem, nedokázal upravit vozidlo za účelem přepravy osob omezených na svobodě a nebyl tak dostatečně způsobilý k plnění veřejné zakázky. Obviněný v rámci odůvodnění kvalifikačního požadavku v rozhodnutí o námitkách například uvádí, že vnitřní vybavení vozidla určeného k prevozu osob omezených na svobodě musí být *„konstrukčně, materiálově a technologicky uzpůsobeno tak, aby odolalo agresivnímu chování těchto osob, nebo aby nemohlo být příčinou ani nástrojem ublížení na zdraví všech osob omezených na svobodě, policistů ani osob přicházejících s nimi do styku“*, nijak však nezdůvodňuje, proč by tyto požadavky nemohl splnit dodavatel, který má zkušenosti s jinými typy přestaveb vozidel. Je tedy zřejmé, že obviněný se k předmětné námitce stěžovatele podrobně nevyjádřil, a nedodržel tedy povinnost plynoucí mu z § 245 odst. 1 zákona. Účelu institutu námitek, tj. aby se stěžovatel primárně dozvěděl autentický názor obviněného na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení, tedy nebylo dosaženo.
74. Jak stanoví § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zadavatel se dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4.

75. K argumentům obviněného předneseným v průběhu řízení o přestupku Úřad uvádí následující. K namítané skutečnosti, že vedení řízení o přestupku představuje porušení zásady ne bis in idem, Úřad konstatuje, že ve správním řízení sp. zn. S0466/2018/VZ vydal dne 23. 1. 2019 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0466/2018/VZ-02280/2019/511/THI, kterým rozhodl o tom, že obviněný nedodržel při uzavírání rámcové dohody pravidlo stanovené v § 245 odst. 1 zákona, neboť se v rozhodnutí o námitkách podrobně nevyjádřil k jedné z námitek stěžovatele; jako nápravné opatření Úřad zrušil předmětné rozhodnutí obviněného o námitkách. Proti uvedenému rozhodnutí Úřadu podal obviněný rozklad, který předseda Úřadu rozhodnutím č. j. R0030/2019/VZ-10933/2019/322/DJa ze dne 17. 4. 2019 zamítl a rozhodnutí Úřadu potvrdil. Rozhodnutí Úřadu tak dne 18. 4. 2019 nabylo právní moci.
76. Úřad uvádí, že předmětem správního řízení sp. zn. S0466/2018/VZ nebylo rozhodování o tom, zda se obviněný svým postupem v zadávacím řízení dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Jednalo se o správní řízení zahájené na základě návrhu, kterým se navrhovatel, resp. stěžovatel domáhal přezkoumání úkonů obviněného v zadávacím řízení. Předmětem řízení tedy bylo přezkoumání postupu obviněného z hlediska toho, zda nejsou dány důvody pro uložení nápravného opatření ve smyslu § 263 zákona. V rámci předmětného správního řízení přitom Úřad zjistil, že se obviněný nevyřídil námitky stěžovatele v souladu s § 245 odst. 1 zákona a rozhodl o uložení nápravného opatření podle § 263 odst. 5 zákona, tedy o zrušení rozhodnutí o námitkách. Oproti tomu nyní vedené správní řízení bylo zahájeno z moci úřední vydáním příkazu a jeho předmětem je posouzení, zda se obviněný svým postupem při vyřizování námitek stěžovatele dopustil přestupku dle § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Předmět obou správních řízení je tedy odlišný, a z toho důvodu není nyní vedené správní řízení zatíženo překážkou res administrata, z čehož plyne, že ze strany Úřadu nedochází ani k porušení zásady ne bis in idem.
77. Úřad v této souvislosti dále uvádí, že charakter správního řízení vedeného na návrh nelze srovnávat se správním řízením o přestupku zahájeným z moci úřední, jehož výsledkem je konstatování přestupku a uložení sankce. Jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 58/2011 ze dne 1. 2. 2013), řízení o návrhu na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele má povahu kontradiktorního řízení, jehož podstata tkví v posouzení protichůdných zájmů účastníků správního řízení. Předmětem návrhového řízení tedy není posouzení otázky, zda jednání zadavatele naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku. S ohledem na uvedené tedy není překážkou, je-li tato otázka řešena samostatně v jiném správním řízení, jehož výsledkem je právě konstatování spáchání přestupku a uložení sankce, přičemž účastníkem tohoto správního řízení je pouze obviněný, jako osoba podezřelá ze spáchání přestupku (srov. § 256 zákona).
78. Pro úplnost lze v této souvislosti rovněž dodat, že v tomto smyslu nedochází ani k popření zásady zákazu dvojího trestání za totéž jednání, resp. za tentýž skutek. Úřad konstatuje, že nápravné opatření spočívající ve zrušení rozhodnutí o námitkách, o němž rozhodl v řízení sp. zn. S0466/2018/VZ, svou povahou nelze považovat za trest (sankci) ve smyslu správního trestání. Uvedené vyplývá již ze samotného smyslu nápravného opatření, jehož účelem není zadavatele „potrestat“, ale naopak pouze napravit vzniklý nezákonný stav. Samotné nápravné opatření tak nemá represivní charakter, který je výrazem správního trestání a jehož účelem je postih protiprávního jednání. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na

závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 1/2015 ze dne 17. 1. 2017, kde soud mimo jiné uvedl, že „[l]ze rovněž souhlasit s žalovaným (pozn. s Úřadem), že jím ukládaná nápravná opatření nejsou projevem správního trestání, a tedy není možné nazírat na souvztažnost výroků žalovaného o porušení zákona zadavatelem a výroku žalovaného o uložení nápravného opatření stejným pohledem jako v případě souvztažnosti výroku žalovaného o spáchání správního deliktu zadavatele a o uložení pokuty zadavateli za takové porušení zákona. [...] Nelze z ničeho dovodit, že by uložení nápravného opatření mělo mít za následek zánik deliktní odpovědnosti zadavatele (či snad popření toho, že k deliktnímu jednání vůbec došlo), pokud je toto deliktní jednání zároveň důvodem pro ono nápravné opatření.“. Úřad dodává, že uvedená judikatura se vztahuje k zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, avšak závěry zde uvedené jsou plně aplikovatelné i v poměrech nyní účinného zákona.

79. Úřad dále uvádí, že nelze ztotožňovat či směšovat náklady řízení (které Úřad uložil obviněnému ve správním řízení sp. zn. S0466/2018/VZ) a pokutu (kterou Úřad uložil obviněnému v příkazu), jak to činí obviněný, neboť se jedná o dva rozdílné instituty s rozdílným účelem. Rozhodnutí o povinnosti zadavatele uhradit náklady řízení je nedílně spjato s rozhodnutím o uložení nápravného opatření, jak plyne z § 266 zákona; náklady řízení jsou příjmem Úřadu, který řízení vedl, a jejich účelem je kompenzovat náklady vzniklé s vedením řízení. Oproti tomu s rozhodnutím o tom, že se zadavatel dopustil přestupku podle zákona, je spjato uložení pokuty (jak plyne z § 268 odst. 2 zákona), jejímž účelem je sankcionovat zadavatele za jím spáchaný přestupek a odradit jej od téhož jednání v budoucnu.
80. Obviněný dále uvádí, že jej Úřad postihuje 16 měsíců od okamžiku, kdy bylo dosaženo nápravy v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0466/2018/VZ, přičemž dle obviněného je v zákoně o přestupcích uvedeno, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá jej správní orgán do 60 dnů ode dne zahájení řízení. Postup Úřadu, kdy příkaz vydal po 16 měsících, tak dle obviněného odporuje smyslu zákona o přestupcích.
81. K tomu Úřad uvádí, že § 94 zákona o přestupcích se na šetřený případ nepoužije, jak plyne z § 270 odst. 11 zákona. Pro rozhodování Úřadu platí obecná úprava lhůt zakotvená v § 71 správního řádu, podle té však též platí, že Úřad má rozhodnout nejpozději do 60 dnů od zahájení řízení. To znamená, že rozhodnutí o přestupku má být vydáno do 60 dnů do zahájení řízení o předmětném přestupku. Současně dle § 270 odst. 5 zákona platí, že promlčecí doba u přestupku činí 5 let od spáchání přestupku, což v praxi znamená, že aby mohl Úřad o spáchání přestupku rozhodnout a uložit za něj sankci, musí být řízení o přestupku zahájeno před uplynutím této promlčecí doby. V daném případě přitom promlčecí doba neuplynula, Úřad tedy mohl správní řízení o přestupku zahájit, což také vydáním příkazu učinil. Fakt, že k zahájení řízení o přestupku došlo po 16 měsících po vydání rozhodnutí v řízení sp. zn. S0466/2018/VZ, tedy nemá na možnost zahájit řízení o přestupku žádný vliv. Úřad však podotýká, že skutečnost, že od spáchání přestupku ke dni vydání tohoto rozhodnutí uplynula doba téměř 24 měsíců, zohlednil při stanovení výše pokuty.
82. Obviněný dále uvádí, že podle jeho názoru se námitkami v rozhodnutí o námitkách zabýval řádně a vypořádal je, přičemž Úřad má pouze pochybnosti o míře vypořádání námitek a podrobnosti odůvodnění. Obviněný dále obšírně rozporuje jednotlivé body odůvodnění příkazu. K tomu Úřad odkazuje na své závěry uvedené výše v bodech 65. – 73. odůvodnění

tohoto rozhodnutí, z nichž jednoznačně vyplývá, že obviněný se k námitce stěžovatele, podle níž obviněný nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou k realizaci předmětu plnění způsobilí dodavatelé mající zkušenost s jinými typy přestavby vozidel, podrobně nevyjádřil. Úřad na tomto místě zdůrazňuje, že ke stejnému závěru, tj. že se obviněný k předmětné námitce podrobně nevyjádřil, dospěl Úřad i v rámci rozhodnutí o uložení nápravného opatření vydaného ve správním řízení sp. zn. S0466/2018/VZ, přičemž tam vyslovené závěry byly následně potvrzeny předsedou Úřadu v rozhodnutí sp. zn. S0030/2019/VZ. Závěry týkající se vypořádání námitek v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, které byly uvedeny v obou zmiňovaných rozhodnutích, jsou přitom plně aplikovatelné i v nynějším řízení o přestupku, neboť právě postup obviněného při vypořádání námitek, tedy stejný postup, jenž byl zkoumán v řízení sp. zn. S0466/2018/VZ a následně v řízení sp. zn. S0030/2019/VZ, je předmětem přezkumu v nyní vedeném správním řízení, pouze s tím rozdílem, že je zkoumán z hlediska toho, zda nenaplnuje znaky přestupku.

83. Úřad dodává, že předseda Úřadu v rozhodnutí sp. zn. S0030/2019/VZ mj. uvedl, že obviněný až v průběhu správního řízení sp. zn. S0466/2018/VZ ve vyjádření k návrhu předložil informace, které měl a mohl stěžovateli (navrhovateli) předložit už v rozhodnutí o námitkách. Dle Úřadu přitom rovněž nyní v rámci odporu obviněný předložil věcnou argumentaci k námitce (viz body 23. a 24. odůvodnění tohoto rozhodnutí), kterou však měl uvést právě již v rozhodnutí o námitkách. To, že obviněný až v průběhu správního řízení podrobně vysvětlí, proč předmětný kvalifikační požadavek stanovil, nemůže zpětně změnit nic na tom, že v rozhodnutí o námitkách tyto důvody podrobně neuvedl.
84. K námitce, že Úřad při vydání příkazu nedostatečně zjistil skutkový stav, Úřad uvádí, skutkový stav zjistil zcela dostatečně, když podrobně přezkoumal obsah stěžovatelem podaných námitek, jakož i obsah následného rozhodnutí obviněného o nich, a na základě takto zjištěných skutečností příkaz vydal. Z popisu skutku, který Úřad vymezil ve výroku I. zrušeného příkazu, a který je předmětem tohoto řízení, je přitom zcela zřejmé, že z povahy věci ani nemohou existovat žádná další skutková zjištění pro posouzení toho, jak zadavatel postupoval při vyřízení námitek stěžovatele, než námitky stěžovatele doručené obviněnému a rozhodnutí obviněného o těchto námitkách.
85. Obviněný dále namítal, že stěžovatel v námitkách pouze bez dalšího uváděl, že k realizaci předmětu plnění není nutná zkušenost s přestavbou vozidla na vozidlo eskortní, že stačí zkušenost s jakoukoli přestavbou, aniž by toto své tvrzení opřel o jakýkoli argument, a obviněný tudíž nemohl reagovat na konkrétní argumenty stěžovatele, tj. de facto se neměl k čemu vyjadřovat, a mohl tedy pouze v obecné rovině obhajovat svůj požadavek. K tomu Úřad uvádí, že z námitek bylo jednoznačně zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nezákonnost zadávacích podmínek a proč, když uvedl, že předmět plnění mohou úspěšně realizovat i dodavatelé, kteří nemají zkušenost s přestavbou vozidla na vozidlo eskortní, neboť přestavba vozidla k tomuto účelu není po technické stránce nijak náročná a po technické stránce se zásadně neodlišuje od jiných přestaveb vozidla. Tato námitka je zcela srozumitelná a k tomu, aby na ni mohl obviněný řádně reagovat, nebyly ze strany stěžovatele žádné další argumenty potřeba.
86. Obviněný dále v odporu uvedl, že Úřad by měl při úvaze, zda uložit pokutu, vzít v potaz, zda byla námitka stěžovatele oprávněná. Obviněný k tomu uvedl, že poté, co po zrušení původního rozhodnutí o námitkách rozhodl o námitkách znovu, stěžovatel již opravný

prostředek nepodal, a že v dalším zadávacím řízení na obdobný předmět plnění obviněný stanovil předmětný kvalifikační požadavek, aniž by proti němu obdržel námitky. Obviněný je přesvědčen, že pokud byl jeho kvalifikační požadavek oprávněný, tím spíše je uložení pokuty nepříhodné a nelogické. K tomu Úřad uvádí, že přestupek, jehož se obviněný dopustil a za nějž mu je ukládána pokuta, nespočívá v nezákonném stanovení předmětného kvalifikačního požadavku, ale v nezákonném postupu při vypořádání námitek stěžovatele. To, zda byl kvalifikační požadavek stanoven v souladu se zákonem, či nikoliv, potažmo zda byla námitka stěžovatele v tomto smyslu oprávněná či nikoliv, je tedy pro závěr, že byl spáchán přestupek spočívající v nezákonném vypořádání námitek, zcela irelevantní. Obviněný je dle § 245 odst. 1 zákona povinen se vyjádřit podrobně a srozumitelně ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách, bez ohledu na to, zda se týkají postupu zadavatele, který byl v souladu se zákonem, či postupu fakticky nezákonného. Úřad k výše uvedené námitce obviněného uvádí, že skutečnost, že pokud zadavatel rozhodl o námitkách znovu a stěžovatel již postupoval napodruhé jinak a návrh na zahájení řízení o přezkoumání již podruhé k Úřadu nepodal, může svědčit spíše naopak o tom, že až napodruhé poskytl stěžovateli odpovídající vyjádření na jeho námitky, a že tedy účel ustanovení § 245 odst.1 byl skutečně naplněn až při opakovaném rozhodnutí o námitkách.

87. Obviněný je dále přesvědčen, že nevypořádání námitek podrobně není společensky škodlivým jednáním, že stěžovatel nebyl v jeho důsledku nijak krácen na svých právech, a že nutnost podávat kromě námitek i návrh neznamena žádnou újmu. K tomu Úřad předně odkazuje na § 270 odst. 1 zákona, podle něhož se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle zákona, je společensky škodlivý. Dále Úřad uvádí, že stěžovatel na svých právech krácen byl, neboť v důsledku vypořádání jeho námitek v rozporu s § 245 odst. 1 nebyl dostatečně seznámen s důvody, pro něž obviněný jeho námitku považoval za neoprávněnou, konkrétně s důvody, pro něž by dodavatelé nemající zkušenost s přestavbou vozidel na vozidla eskortní neměli být fakticky schopni takovou přestavbu provést. Stěžovatel se tak ocitl v situaci, kdy s předmětným kvalifikačním požadavkem nesouhlasil, avšak od obviněného k němu nedostal dostatečné zdůvodnění potřebné pro rozhodnutí, zda bude proti předmětnému kvalifikačnímu požadavku brojit návrhem u Úřadu, či nikoliv, resp. pro relevantní odhad, zda případně podaný návrh bude ze strany Úřadu posouzen jako oprávněný. Úřad v této souvislosti dále odkazuje na bod 62. odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde se negativními důsledky nedostatečného vypořádání námitek pro stěžovatele podrobně zabýval.
88. K argumentaci obviněného založené na tom, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, Úřad uvádí, že obviněný není osobou fyzickou, ale právnickou, a u té se k odpovědnosti za přestupek zavinění nevyžaduje. K tvrzení, že obviněný vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, neboť námitku řádně a dostatečně podrobně vypořádal, a tudíž za přestupek neodpovídá, Úřad opětovně odkazuje na své závěry uvedené výše, z nichž jednoznačně plyne, že předmětná námitka podrobně vypořádána nebyla. Úřad zdůrazňuje, že obviněný neuvedl nic konkrétního, co by svědčilo o tom, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, tj. co reálně bránilo obviněnému reagovat na námitky stěžovatele zákonem předvídaným způsobem.

89. Na základě výše uvedených skutečností Úřad uzavírá, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že postupoval při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 19. 10. 2018 v rozporu s § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 2. 11. 2018 podrobně nevyjádřil k námitce stěžovatele, podle níž obviněný nevysvětlil, z jakého důvodu nejsou k plnění předmětu zadávacího řízení způsobilí dodavatelé, kteří mají zkušenosti s přestavbou jiných obdobných typů motorových vozidel, resp. s přestavbou jiných motorových vozidel obecně, když dle stěžovatele přestavba vozidla za účelem převozu osob omezených na svobodě není po technické stránce nijak náročná a zásadně se neodlišuje od jiných přestaveb vozidla, protože dle stěžovatele neexistuje důvod, proč by potenciální dodavatelé veřejné zakázky měli mít zkušenost s přestavbou vozidla pouze a právě k tomuto konkrétnímu účelu, když k této námitce neuvedl v rozhodnutí o námitkách žádný faktický důvod, proč by dodavatel, který má zkušenosti s přestavbami vozidel k jiným účelům, neměl být schopen provést přestavbu vozidla na vozidlo eskortní tak, aby naplnilo svůj specifický účel.
90. Vzhledem k uvedenému Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí

91. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle ustanovení § 270 odst. 5 zákona činí 5 let, přičemž dle § 270 odst. 6 písm. a) zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku.
92. Podle § 31 odst. 1 p zákona o přestupcích počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.
93. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda již neuplynula lhůta dle § 270 odst. 5 zákona. Ke spáchání přestupku došlo dne 6. 11. 2018, tedy dne následujícího po marném uplynutí lhůty pro odeslání řádného rozhodnutí o námitkách podaných stěžovatelem. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením příkazu. Z uvedených údajů vyplývá, že promlčecí doba (dle § 270 odst. 5 zákona) ve vztahu k projednávanému přestupku neuplynula a odpovědnost obviněného za přestupek nezanikla.
94. Podle ustanovení § 268 odst. 2 písm. b) zákona se za přestupek podle odstavce 1, nepoužije-li se postup podle odstavce 3, uloží pokuta do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. d) zákona.
95. Při určení druhu správního trestu a jeho výměry je správní orgán povinen přihlídnout k okolnostem demonstrativně uvedeným v § 37 písm. a) až i) přestupkového zákona. Pokud jde o druh správního trestu za spáchání předmětného přestupku, zákon v tomto ohledu předkládá Úřadu jediný druh správního trestu, který je možno uložit za přestupek podle § 268 zákona, a to je pokuta.
96. Při stanovení výše pokuty Úřad zohlednil pouze ta z kritérií vyjmenovaných v § 37 přestupkového zákona, která mají význam ve vztahu k projednávanému přestupku. V tomto

případě Úřad přihlédl zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.

97. Pokud jde o význam neurčitého právního pojmu „závažnost přestupku“, Úřad uvádí, že stupeň společenské škodlivosti přestupku (tedy závažnost) je dán také konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Při posuzování závažnosti přestupku není hlavním kritériem jeho skutková podstata, ale intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Z hlediska určení výměry pokuty je proto nutno hodnotit nejen jaké následky byly přestupkem způsobeny, ale také jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 106/2012 ze dne 6. 6. 2013).
98. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že pro zadavatele ze zákona jednoznačně vyplývá povinnost přezkoumat a vyřídit veškeré námitky proti jeho postupu v zadávacím řízení. Tuto povinnost obviněný v případě šetřené veřejné zakázky řádně nesplnil, když se podrobně nevyjádřil k námitce týkající se stanoveného požadavku na kvalifikaci; stěžovatelem tvrzená nezákonnost kvalifikačního požadavku byla přitom podstatou podaných námitek. Následkem protiprávního jednání obviněného bylo, že se stěžovatel nedozvěděl podstatné informace o postoji obviněného vůči jím namítaným skutečnostem obsaženým v podaných námitkách. Zcela oprávněné očekávání stěžovatele, že na jeho námitky bude ze strany obviněného náležitě reagováno, tak v daném případě nebylo naplněno. Výše zmíněným jednáním obviněného tak nebyl naplněn základní účel námitek, tedy především odůvodnění postoje zadavatele k nim a sdělení skutečnosti, proč námitky odmítá. Přitom úkon zadavatele spočívající v řádném vyřízení veškerých námitek, resp. poskytnutí věcného stanoviska zadavatelem stěžovateli, nelze nikterak zhojit či nahradit, neboť se svou podstatou jedná o de facto neopakovatelný úkon, a pokud jej zadavatel neprovede v souladu se zákonem, ocitá se stěžovatel ve ztíženém postavení, neboť se v přesně stanovené lhůtě pro podání návrhu musí rozhodnout, zda proti postupu zadavatele návrh podá, či nikoli, aniž by však měl k dispozici vyčerpávající stanovisko zadavatele, které je k takovému rozhodnutí zcela jistě potřeba, a v případě, že se rozhodne návrh podat, má ztíženou argumentační pozici, neboť v podstatě může pouze opakovat svá tvrzení uvedená v námitkách, přestože neví, jaký postoj k nim má zadavatel. Pokud obviněný v odporu naznačoval, že řádné nevyřízení námitek zhojit či nahradit lze, neboť má stěžovatel možnost podat návrh k Úřadu, pak Úřad konstatuje, že přezkum úkonů zadavatele Úřadem ve správním řízení na základě podaného návrhu v žádném případě nelze považovat za „náhradu“ řádného rozhodnutí zadavatele o námitkách. Rozhodnutí o námitkách slouží k tomu, aby si stěžovatel a zadavatel ještě v rámci zadávacího řízení vyjasnili své postoje ke sporným otázkám, resp. ke konkrétním úkonům zadavatele, tedy k tomu, aby stěžovatel na základě jím podaných námitek, tj. ještě před případným podáním návrhu k Úřadu, získal jednoznačné stanovisko zadavatele k namítaným skutečnostem. Úřad dále uvádí, že výše uvedený názor obviněného je třeba zásadně odmítnout, neboť je v přímém protikladu se zájmem zákonodárce, který vždy akcentoval, že je třeba vrátit původní smysl institutu námitek. K tomu Úřad odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu, v níž je k § 245 zákona mj. uvedeno, že jde o stěžejní ustanovení pro reálnou možnost obrany stěžovatele, a že jeho smyslem je zvýšení efektivity institutu námitek, tzn. zadavatel by se měl námitkami odpovědně zabývat, brát je i jako příležitost k nápravě svého postupu.

99. K intenzitě následků tak Úřad uvádí, že postup obviněného při vyřízení námitek měl bezprostřední dopad na následný postup stěžovatele, kdy se stěžovatel musel bez znalosti stanoviska obviněného rozhodnout, zda vůbec návrh podá, či nikoliv, a když se následně rozhodl návrh podat (s čímž je spojena mj. povinnost složit peněžitou kauci), byl nucen tak učinit, aniž by znal argumentaci, na jejímž základě považuje obviněný jeho tvrzení za nesprávná, která má být logicky pro podání návrhu základním podkladem. Stěžovatel se tak vystavoval riziku, že obviněný až v průběhu správního řízení předloží své argumenty k jeho námitce a Úřad na základě těchto argumentů rozhodne o zamítnutí návrhu (a tedy dojde k propadnutí kauce), zatímco kdyby tyto argumenty obviněný sdělil stěžovateli již v rozhodnutí o námitkách, stěžovatel by návrh buď vůbec nepodal, nebo by v něm svou argumentaci přizpůsobil skutečnostem sděleným obviněným v rozhodnutí o námitkách. Z uvedeného důvodu Úřad konstatuje, že v daném případě je nutné následky jednání obviněného posoudit jako intenzivní.
100. Úřad zohlednil jako polehčující okolnost ve prospěch obviněného tu skutečnost, že pochybení obviněného při přezkoumání námitek stěžovatele nevedlo v konečném důsledku z pohledu stěžovatele k „fatálním“ následkům, neboť stěžovatel i přesto, že obviněný jeho námitky nevyřídil v souladu se zákonem, podal k Úřadu návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů obviněného, na základě něhož Úřad rozhodnutí obviněného o námitkách stěžovatele zrušil. V šetřeném případě byly tedy následky pochybení obviněného částečně minimalizovány tím, že věcný obsah námitek stěžovatele byl obviněný povinen opětovně přezkoumat. Tato okolnost však nemůže hrát při posouzení závažnosti přestupku zcela zásadní roli, neboť opětovného přezkoumání svých námitek se stěžovatel musel domoci podáním návrhu u Úřadu, který podával, ač v něm nemohl reagovat na myšlenky obviněného k některým jeho výtkám obsaženým v námitkách, poněvadž v rozhodnutí o námitkách absentovaly.
101. Přitěžující okolnosti Úřad v daném případě neshledal.
102. Při stanovení konkrétní výše sankce má Úřad povinnost rovněž zohlednit dobu, která uplynula mezi spácháním přestupku a samotným potrestáním zadavatele za jeho spáchání. V této souvislosti je nutné poukázat na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 123/2013-85 ze dne 9. 4. 2015, ve kterém Krajský soud uvedl, že: *„(...) hledisko doby, jež uplynula mezi spácháním správního deliktu a jeho potrestáním, je možným (a někdy nutným) korektivem při úvahách ohledně výše pokuty, k němuž má být přihlédnuto na závěr těchto úvah; aplikace tohoto korektivu má zamezit, aby výše pokuty, jinak řádně stanovena podle zákonem předepsaných kritérií a kritérií nutně aplikovatelných i bez jejich výslovného vyjádření v zákoně (kritérium přiměřenosti s ohledem na míru, ve které výše pokuty může působit pro delikventa likvidačně), celkově nejevila znaky nepřiměřenosti s ohledem na prodlevu, která nastala mezi porušením právní povinnosti a trestem, který za to byl uložen. V rámci správního trestání je totiž třeba dostatečně silně vnímat, že časový horizont toho, kdy se účastníkovi řízení (delikventovi) dostává konečného rozhodnutí ve věci, je neoddělitelnou součástí měřítek celkové spravedlnosti řízení, a že čím je tento časový horizont delší, tím více se rozostřují kontury spravedlnosti jak v očích účastníka řízení, tak i v obecném vnímání veřejností a veřejného mínění, což celkově oslabuje důvěryhodnost státní moci. Je nepochybné, že s prodlužujícím se okamžikem potrestání se relativizuje základní vztah mezi spáchaným deliktem a ukládanou sankcí a že doba mezi porušením právní povinnosti*

a rozhodnutím o sankci má i bezprostřední vliv na účel trestu, jehož má být uložením konkrétní sankce dosaženo.“ Při určení výše pokuty Úřad proto ve prospěch obviněného zohlednil fakt, že přestupek byl zadavatelem spáchán téměř 2 roky před vydáním tohoto rozhodnutí. Vlivem časové prodlevy mezi spácháním přestupku a jeho potrestáním (vydáním rozhodnutí o sankci) totiž dochází k výraznému oslabení smyslu a účelu trestu.

103. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem (správním deliktem) obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“*«. Soud dále pokračuje tak, že *»[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).*«. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty (nyní přestupky).
104. S ohledem na výše uvedené provedl Úřad šetření, zda je v daném případě namístě zohlednit i jiné sbíhající přestupky (správní delikty), za které již obviněnému byla uložena pokuta podle zákona. Jak již bylo uvedeno výše, ke spáchání právě projednávaného přestupku došlo dne 6. 11. 2018. Úřad ověřil, že právě projednávaný přestupek je v souběhu s přestupkem, o kterém bylo rozhodnuto ve výroku I. rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0502/2018/VZ-03194/2019/541/JCh ze dne 31. 1. 2019, jež nabylo právní moci dne 29. 4. 2019, který byl spáchán dne 20. 10. 2016, a za který byla Úřadem uložena pokuta ve výši 30 000,- Kč.
105. S ohledem na výše uvedené Úřad přikročil k uplatnění institutu souhrnného trestu způsobem, který se Úřadu jeví v oblasti správního práva jako jediný možný, kdy nevzniká riziko, že by se Úřad jako správní orgán dopustil nedodržení zásady legality zakotvené v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
106. Měl-li by Úřad uložit obviněnému pokutu za uvedené přestupky a nemá-li zároveň v tomto řízení o přestupku zákonné zmocnění zrušit předcházející „výrok o trestu“ (tj. příslušný výrok výše uvedeného rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0502/2018/VZ-03194/2019/541/JCh ze dne 31. 1. 2019, lze absorpční zásadu ve formě uplatnění pravidel

pro ukládání souhrnného trestu aplikovat pouze tím způsobem, že Úřad v rámci uložení sankce za projednávané přestupky zohlední předchozí uloženou pokutu za přestupek, jež je s projednávaným přestupkem v souběhu.

107. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z dokumentu „Ukazatele kapitoly 314 Ministerstva vnitra pro rozpočtové období 2019-2021“, dostupného na adrese <https://www.mvcr.cz/clanek/rozpocet-mv-cr.aspx?q=Y2hudW09MQ%3d%3d>, Úřad zjistil, že příjem obviněného by se v letech 2019-2021 měl pohybovat v řádu milionů Kč. S ohledem na to tedy není možno považovat uloženou pokutu za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
108. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit mimo jiné dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona obviněným v budoucnu, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 20 000,- Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.
109. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
110. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO zadavatele.

K výroku III. rozhodnutí – náklady řízení

111. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
112. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
113. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
114. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.

115. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
116. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2020000346.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu se podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona činí výhradně prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

Česká republika – Ministerstvo vnitra, Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy